

Marij
Čuk

Odsvitanja

Letiš s perutmi v močvirju
in kljuješ želvino lobanjo,
sposojaš si vse hude misli,
na mestu si, zasopla, trda.

Sestradan črv se rine v zemlji,
poletje korenin ga vklenja,
da si ne more misliti zelenja,
zato se žuli, grebe, pada v kolobarje.

In moški? Kaj ruje v tej vrtavki?
Za tlako daje svoje trdo deblo,
ki medlo kolca v temini luninega ščita.

- I. Ti dnevi,
v žveplu zasvojeni
mojih sanj —
razpadajo
v večnost,
ne da se

s koltom sestreliti
oblaka,
ki lebdi
in čudno čaka.

II. Z rezko britvijo
spočeti konec,
ki pljuske
kakor val
čez valobran
in pade daleč,
utôpi se v morju,
kot kaplja,
ki se s kapljo
več ne najde.

III. Čez čas,
ko luna zaplodi
umetne kroge,
iztrga polž
tipalke iz svoje hiše,
samo še hip
in brzgetanje utripa
splahne,
potuhne se zarez
sredi čela,
roka zaniha
v divjini vetra.

IV. Vrtil te, jemlje,
padaš v omamo,
predana žrtvovanju,
nevidni grabež
stiska tvoje žile
in vsa curljava
gnojno gledaš predse,
izdihneš vse spomine,
tujka, ki potrka
na vrata maščevanja.

V. Zapiki so
vse globlji,
ostri,
na rezilu
se miga star bojevnik,
opremljen s ščitom
iz samega brezsnovja,
bojuje boj
s stoterimi duhovi,
težkimi strahovi,
ovit v samo
sivo svilo.
Žila na vratu
poka v težkem ritmu.

VI. Spotakne se,
utrujena zavest.
Negibno pade
ob kamen,
ki molči,
sivi
in se ne
zmake.

&&& Še to: spomin kot kača
žoltavega plina,
ki sproža vojsko barvanih cvetov.
Za ceno strašnega,
neizživetega cekina čakam,
da brst vznikne,
sled vozov izplakne
blatnica žlebovja.
In to: klicaj nad oblo,
pika siromašnim vprašajem.